

Arrest

nr. 177 912 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, wordt op 4 juli 2016, met kennisgeving diezelfde dag, een inreisverbod voor drie jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw die verklaart te heten:

naam: H. (...)

voornaam: O. (...)

geboortedatum: (...).1979

geboorteplaats: ISTANBUL

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene word een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11/04/2015, 15/06/2015 en op 23/05/2016.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Waregem op 15/06/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende verschillende aanvragen in om haar verblijf in regel te stellen (regularisatie en gezinshereniging.)

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont en gehuwd is in Turkije met meneer D.H. (...) en hij blijkbaar ook een Belgische schoolgaande kind heeft waarvan betrokkene geen moeder is. Dit kind (H.B.A. (...))° (...) /2009 staat bovendien ingeschreven bij de moeder van het kind (nl. J.G.V.D.B. (...) ° (...) /1976). J.G.V.D.B. (...) is de eerste vrouw van D.H. (...). Het feit dat betrokkene samenwoont met meneer D.H. (...) en soms zijn kind geeft haar echter geen automatisch recht op een verblijf. Op 11/01/2012 zou betrokkene met H.D. (...) in Turkije gehuwd zijn. De partner van betrokkene deed melding van dit huwelijk bij de gemeente Waregem. Na een negatief advies van het parket van Brugge op 12/06/2013 weigerde het parket echter dit huwelijk te registreren. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te laten registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, de intentie om een in het buitenland afgesloten huwelijk te laten erkennen in België geeft niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. In ieder geval toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat H.D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch

grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als mijnheer H. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de registratie van huwelijken zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog geregistreerd dient te worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie in concreto.

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Een inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst m.a.w. een inreisverbod mogelijks variërend tussen 1 dag en maximum 3 jaar.

Het opleggen van een inreisverbod, alsook de bepaling van de duur van een inreisverbod, behelst een discretionaire bevoegdheid en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt (art. 74/11, §1, tweede lid Vw) variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

De wet bepaalt aldus uitdrukkelijk als gebod aan de Dienst Vreemdelingenzaken om bij wens tot afleveren van een inreisverbod verplicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit werd in casu niet gedaan.

In tegendeel houdt verweerder voor alsof hij niet onder de drie jaar KAN opleggen (stuk 1):

“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Nochtans wordt inzake de wettelijke basis van de beslissing in casu toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, 2° Vw. waarbij sprake is van een inreisverbod van maximum drie jaar, doch waarbij geen ondergrens wordt bepaald in de wet (ofte maximaal sprake kan zijn van een impliciete ondergrens van 1 dag).

Zelfs indien deze wetsbepaling aldus wordt gelezen in de zin dat verweerder verplicht zou zijn een inreisverbod op te leggen (quod non) kan niet ingezien worden waarop verweerder zich baseert om te poneren dat geen inreisverbod van lager dan de maximumsanctie van 3 jaar kan worden opgelegd !?

Verweerder lijkt hiermee te suggereren in haar motivatie dat een inreisverbod van drie jaar niet de ‘maximumsanctie’ is doch de ‘standaard uitgangspositie’ waarbij dan zou moeten worden nagegaan op grond waarvan men hieronder zou kunnen duiken.

Dit is een manifest foutieve interpretatie van deze wetsbepaling alsook tegen de bedoeling van de wetgever.

Dit blijkt evenzoveel uit de bewoordingen van de voorbereidende werken inzake de Europese Richtlijn ter zake (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=CELEX%3A52005PC0391>):

“De duur van het inreisverbod wordt per geval, op basis van de omstandigheden, bepaald.”

De verbreking van het inreisverbod dringt zich dan ook op.

De blote (standaard)bewering van verweester “het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake” kan niet tot een andere conclusie doen komen. Immers is dit een volkomen blote bewering, wars van de juridische realiteit. Verzoekster verwijst naar artikel 74/12 Vw. volgens hetwelk verzoekster – wanneer het Turks huwelijk van 11.01.2012 alsong in de Belgische rechtsorde wordt erkend – alsdan enkel na verloop van enige tijd kan verzoeken aan de Belgische Ambassade in zijn land van herkomst of verweester zo vriendelijk wil zijn om dit inreisverbod op te heffen. Verweester heeft zelfs niet eens de plicht om hierop te antwoorden (art. 74/12, §4 Vw). De ter zake vigerende wetsbepalingen zijn bijgevolg slechts een lege doos te noemen in de praktijk zodat deze geen soelaas kunnen bieden om de disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoekster en haar partner, dewelke de maximumsanctie van 3 jaar inreisverbod verkregen, te ‘compenseren’.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht tenslotte bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Verweerder kan zich niet verstoppen achter het verweer dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van de werkelijke feitelijke toedracht in casu en de vele getuigenissen van de duurzame stabiele relatie van verzoekster en haar echtgenoot.

Immers is net daartoe de hoorplicht nuttig en noodzakelijk.

Aldus werd in casu evenzoveel de hoorplicht geschonden, alwaar het verzoekster hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om haar correcte individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerder, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van haar individuele situatie.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om hieromtrent haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (zie in die zin RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoekster gehoord was geworden, had zij minstens kunnen wijzen op haar correcte individuele familiale situatie en de stand van zaken van haar procedure inzake erkenning van haar Turks huwelijk alsook inzake de bewijzen van haar duurzame stabiele relatie zoals intussen reeds ruim 4,5 jaar onderhouden met de heer H.D. (...).

Hiermee toont verzoekster afdoende aan dat geen sprake is van een hypothetisch geval doch van een concrete individuele situatie in haren hoofde, waarbij een schending van het hoorrecht dient te worden vastgesteld, gezien bij het horen van verzoekster quasi zeker tot een andere inschatting van het opgelegde inreisverbod zou zijn gekomen door verweerder, minstens niet zomaar automatisch het maximuminreisverbod van drie jaar zou zijn opgelegd.

“Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht tenslotte bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).”

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van

artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij betoogt dat de verwerende partij verplicht is rekening te houden met de specifieke omstandigheden, wat in casu niet het geval zou zijn. Zij stelt dat het indienen van een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod hypothetisch is nu de verwerende partij er zelfs niet op dient te antwoorden. De verwerende partij zou op de hoogte zijn geweest van de duurzame stabiele relatie met haar echtgenote. De hoorplicht zou zijn geschonden omdat indien zij gehoord was geweest, zij had kunnen wijzen op haar individuele familiale situatie en de stand van zaken inzake procedure inzake de erkenning van het Turks huwelijk en de bewijzen inzake de stabiele relatie die ruim 4.5 jaar bestaat.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster het determinerende motief, op grond waarvan het inreisverbod werd genomen, niet betwist. Zij weerlegt immers de vaststelling, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op geen enkele manier.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent haar persoonlijke situatie en werd er wel degelijk gemotiveerd waarom in haar geval geopteerd werd voor de duur van drie jaar. De beslissing luidt onder meer als volgt:

"(...) Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunne leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont en gehuwd is in Turkije met meneer D.H. (...) en hij blijkbaar ook een Belgische schoolgaande kind heeft waarvan betrokken geen moeder is. Dit kind (...) staat bovendien ingeschreven bij de moeder van het kind (...). Op 11/01/2012 zou betrokkene met H.D. (...) in Turkije gehuwd zijn. De partner van betrokkene deed melding van dit huwelijk bij de gemeente Waregem. Na een negatie advies van het parket van Brugge op 12/06/2013 weigerde het parket echter dit huwelijk te registreren. ER was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te laten registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, de intentie om ene in het buitenland afgesloten huwelijk te laten erkennen in België geeft niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen scheiding van artikel 8 van het EVRM inhoudt. (...) Het louter feit dat H.D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokken als mijn heer H. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. (...) Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen (...). "

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou er niet gemotiveerd zijn omtrent haar voorgehouden relatie. Zij gaat eraan voorbij dat er in de bestreden beslissing op gewezen werd dat de weigering van registratie een contra-indicatie vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verzoekster gaat hieraan volledig voorbij in haar betoog. Waar zij stelt dat zij gehoord diende te worden en dat zij dan melding had kunne maken van haar duurzame relatie, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij hiervan perfect op de hoogte was, wat blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoekster toont niet aan dat dergelijke elementen voorhanden zijn die een ander licht hadden kunnen werpen op haar situatie bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan op welke wijze zij niet in staat zou zijn om een opheffing van het inreisverbod aan te vragen vanuit haar herkomstland, waarbij zij tevens de kans heeft om in de tussentijd het in het buitenland afgesloten huwelijk te laten erkennen in België.

Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfssituatie in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

*Verzoekster toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont zij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.
Het enig middel is ongegrond."*

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar wordt uitgereikt nu zij naliet de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 april 2015, 15 juni 2015 en 23 mei 2016 uit te voeren, waarbij wordt verduidelijkt dat het inreisverbod gelet op de specifieke omstandigheden van haar zaak als proportioneel kan worden beschouwd. De verwerende partij zet hierbij eveneens het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM uiteen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In casu kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden. Immers, de verwerende partij motiveert uitdrukkelijk waarom voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt geopteerd nu zij er enerzijds op wijst dat de verzoekende partij naliet verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten uit te voeren en anderzijds stelt dat het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat *“Betrokkene werd nochtans door de stad Waregem op 15/06/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).”* en *“Betrokkene diende verschillende aanvragen in om haar verblijf in regel te stellen (regularisatie en gezinshereniging.) Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”* en *“Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont en gehuwd is in Turkije met meneer D.H. (...) en hij blijkbaar ook een Belgische schoolgaande kind heeft waarvan betrokkene geen moeder is. Dit kind (H.B.A. (...))° (...)/2009 staat bovendien ingeschreven bij de moeder van het kind (nl. J.G.V.D.B. (...) ° (...)/1976). J.G.V.D.B. (...) is de eerste vrouw van D.H. (...). Het feit dat betrokkene samenwoont met meneer D.H. (...) en soms zijn kind geeft haar echter geen automatisch recht op een verblijf. Op 11/01/2012 zou betrokkene met H.D. (...) in Turkije gehuwd zijn. De partner van betrokkene deed melding van dit huwelijk bij de gemeente Waregem. Na een negatief advies van het parket van Brugge op 12/06/2013 weigerde het parket echter dit huwelijk te registreren. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te laten registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, de intentie om een in het buitenland afgesloten huwelijk te laten erkennen in België geeft niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. In ieder geval toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat H.D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als mijnheer H. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de registratie van huwelijken zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog geregistreerd dient te worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat*

de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

De verzoekende partij toont overigens niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, nu haar relatie met een Belgisch onderdaan en diens kind uitvoerig is besproken in de bestreden beslissing die stelt dat het huwelijk niet werd aanvaard omdat het niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie en dat niet is aangetoond dat elders geen gezinsleven kan gevoerd worden indien de verzoekende partij bij machte zou zijn haar huwelijk te laten registreren in welk geval een visumaanvraag kan ingediend worden en een opheffing van het inreisverbod kan gevraagd worden.

Het onderdeel van het betoog gesteund op de veronderstelling dat de verwerende partij voorhoudt alsof zij geen inreisverbod korter dan drie jaar kan opleggen berust voorts op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de verwerende partij gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, zoals deze hoger werden geciteerd uit de bestreden beslissing, het in casu passend acht om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De verwerende partij stelt immers uitdrukkelijk dat *“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat omwille van de specifieke omstandigheden die haar zaak typeren wordt beslist tot een inreisverbod van drie jaar en kan geenszins ernstig voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar door de verwerende partij als *“standaard uitgangspositie”* wordt gehanteerd, hetgeen daarenboven een veralgemening betreft.

De Raad kan verder herhalen dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De grief dat de verwerende partij een manifest foutieve interpretatie van de wet hanteert die ingaat tegen de bedoeling van de wetgever is dan ook niet dienstig. De Raad ziet niet in hoe de motieven van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij - de specifieke omstandigheden uitdrukkelijk concretiserend - stelt dat *“gelet op deze elementen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”* in strijd zouden zijn met de voorbereidende werken van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, die stellen dat *“De duur van het inreisverbod wordt per geval, op basis van de omstandigheden, bepaald”*.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de mogelijkheid voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om de opheffing van het inreisverbod te vragen – hetgeen door de verwerende partij wordt aangereikt – als een *“lege doos”* dient te worden beschouwd, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij er op wijst dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze zij niet in staat zou zijn de opheffing van het inreisverbod te vragen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de hoorplicht, merkt de Raad op dat dat naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben

(HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar in casu zou kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het betoog dat zij, indien zij zou zijn gehoord, *“had zij minstens kunnen wijzen op haar correcte individuele familiale situatie en de stand van zaken van haar procedure inzake erkenning van haar Turks huwelijk alsook inzake de bewijzen van haar duurzame stabiele relatie zoals intussen reeds ruim 4,5 jaar onderhouden met de heer H.D. (...)”*, doch zonder in concreto te verduidelijken wat de stand van zaken is van haar procedure inzake de erkenning van haar Turks huwelijk en hoe deze een invloed zou hebben, terwijl anderzijds dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij blijkens het administratief dossier voorafgaand aan de bestreden beslissing op de hoogte was van de gezinssituatie en bovendien in de bestreden beslissing volledige weerslag geeft van haar onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM, nu zij stelt *“Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont en gehuwd is in Turkije met meneer D.H. (...) en hij blijkbaar ook een Belgische schoolgaande kind heeft waarvan betrokkene geen moeder is. Dit kind (H.B.A. (...))° (...) (2009) staat bovendien ingeschreven bij de moeder van het kind (nl. J.G.V.D.B. (...)) ° (...) (1976). J.G.V.D.B. (...) is de eerste vrouw van D.H. (...). Het feit dat betrokkene samenwoont met meneer D.H. (...) en soms zijn kind geeft haar echter geen automatisch recht op een verblijf. Op 11/01/2012 zou betrokkene met H.D. (...) in Turkije gehuwd zijn. De partner van betrokkene deed melding van dit huwelijk bij de gemeente Waregem. Na een negatief advies van het parket van Brugge op 12/06/2013 weigerde het parket echter dit huwelijk te registreren. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te laten registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, de intentie om een in het buitenland afgesloten huwelijk te laten erkennen in België geeft niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. In ieder geval toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat H.D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als mijnheer H. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de registratie van huwelijken zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog geregistreerd dient te worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven”*. De verzoekende partij geeft niet aan welke concrete individuele familiale situatie niet in deze beoordeling zou zijn betrokken en weerlegt evenmin de analyse van de gekende elementen door de verwerende partij. Uit de motivering van de bestreden beslissing zoals hierboven geciteerd blijkt evenmin dat de verwerende partij zich zou verschuilen achter het verweer dat zij niet op

de hoogte zou zijn van de feitelijke toedracht inzake de relatie van de verzoekende partij met haar echtgenoot, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Integendeel, zij voert een grondig onderzoek met betrekking tot deze relatie in het kader van artikel 8 van het EVRM. Waar zij stelt dat de verwerende partij, mocht deze haar hebben gehoord, *“quasi zeker tot een andere inschatting van het opgelegde inreisverbod zou zijn gekomen”*, betreft dit vooreerst een hypothetisch betoog, en gelet op het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij allerminst elementen aanbrengt die zij zou hebben kunnen aanbrengen in het kader van een verhoor die de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed. Bovendien geeft zij door het gebruik van het woord *“quasi”* zelf reeds aan dat het niet gaat om de zekerheid dat de bestreden beslissing anders zou zijn geweest. Tenslotte wordt erop gewezen dat hoger reeds werd verduidelijkt dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat in casu automatisch tot een maximumtermijn van drie jaar voor het inreisverbod werd besloten.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is dit middelonderdeel dan ook onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN